

onde Læner som dette. Ved Siden deraf maa man sige, at der gives overordentlig stor og vid Blads for alstensk Uretfærdighed deri. Og ikke dermed nok, men der er en rummelig og vid Markt der for en Uretfærdighed, som vil medføre Hylleri, Spioneri, Umyndighed og U selvstændighed i en overordentlig Grad. Jeg tror, at selv om disse Autoriteter, som komme til at varetage denne Sag, ville gøre deres muligste for at være saa retfærdige, som det overhovedet lader sig gøre, kunne de ikke undgaa at begaa Uretfærdigheder. Ja, Uretfærdigheder, kan man sige, ligger allerede i selve Lovforslaget, thi det er en Uretfærdighed at sætte de gamle paa Prøve fra det 50de til det 60de Aar. Der er ikke Spor af Mening i, at de sætte dem paa Prøve just i den Alder, hvor maaste netop deres Arm og Øje er svækket, hvor de maaste allerede ere opslidte i Samfundets Tjeneste; det er der ingen Mening i. Og hvad vil det saa sige, at de mellem 18 og 50 Aar kunne saa Fattighjælp saa ofte, det skal være? Naar kun Omstændighederne medføre, at disse Folk fra det 50de til det 60de Aar kunne klare sig selv, skulle de tages under Armene efter denne Lov, hvorimod Folk, som vel for største Delen have klarer sig selv fra det 50de til det 60de Aar, men som man blot en eneste Gang har været nødt til at yde Understøttelse, ikke skulde komme i Betragtning. Hvad er det for en Maade at klassificere den gamle og aldrende Befolkning paa? Jeg begriber det ikke, og jeg forstaar ikke, at det danske Demokrati kan gaa med dertil. De ville altsaa se, at Uretten ligger i selve Lovens Natur. Den Lov kan ikke bruges, det kan den ikke ifølge det Princip, som ligger deri, den kan ikke udøves, uden at man kommer til at begaa Uretfærdighed. Naar jeg taler om, at den vil medføre Hylleri, Spioneri, Umyndighed og U selvstændighed, ligger det for øvrigt i Sagens Natur, at naar de gamle ere blevne 50 Aar og skulle tænke paa at opnaa noget, naar de blive 60 Aar, komme de sikkert i Mellemtiden til at tage et vist stensomt Hensyn til de Autoriteter, der komme til at uddele denne Alderdomsforsørgelse eller Almisse, eller hvad man nu vil kalde det. Jeg tror, de fleste ville indrømme, at i de politiske Tider, vi leve under nu, og som der er Grund til at tro, at vi ville komme til at leve under i mange Aar endnu, er der al Anledning til at tro, at de Folk, som tænke sig at skulle komme under denne Alderdomsforsørgelse eller Almisseforsørgelse — hvad man nu vil kalde det — naar de blive 60 Aar, maa begynde adskillig Tid for at tage Hensyn og alvorligt Hensyn dertil. Saa-

ledes ere Forholdene allerede nu, og de ville nok udvikle sig saaledes, at de sandsynligvis ikke i Fremtiden ville blive bedre i den Retning, snarere værre. Det vil medføre Spioneri, Umyndighed og Kratileri, og det vil medføre, at de gamle komme til at pine sig selv endnu mere, til at julte sig selv endnu mere fra det 50de til det 60de Aar, end de have gjort i Forvejen, saajremt de ville komme i Betragtning. Det er ikke rigtigt at sætte Præmier paa at pine sig selv fra det 50de til det 60de Aar. Nej, ville de give dem noget, saa lad det ikke være afhængigt af, om de have kunnet klare sig selv fra det 50de til det 60de Aar, lad det være afhængigt af, om det er hæderlige Folk, om det er Borgere, som have været med til at skabe de Værdier, som ere i Samfundet, om det er hæderlige, stræbsomme Folk. Lad det være det afgørende og ikke det, om de have kunnet klare sig selv fra det 50de til det 60de Aar. Dette turde altsaa være nok for os til ikke paa nogen Maade at ville gaa ind paa denne Lov, til sikkert og absolut at stemme imod denne Lov. Men der er endnu et Moment, et ikke ganske lille Moment, som vi Socialdemokrater maa tage i Betragtning, og det er dette, at denne Lov er af en saa elastisk Betskaffenhed og af en saadan Karakter, at den let vil komme til at rette sig netop mod det Parti, hvortil jeg hører, at den netop vil rette sig imod os i Stedet for at gavne os. Ja, De ville sige: Saaledes ser det ikke ud med vore kommunale Autoriteters Virken paa Landet eller i Byerne. Men jeg siger, at selv om der ikke har vist sig saadant noget hos nogen Autoritet og Umyndighed, saa vil det nok vise sig, naar Loven træder i Kraft. Vi have et glimrende Eksempel derpaa her i Kjøbenhavn for nærværende Tid i den saakaldte Kjøbenhavnske Understøttelsesforening. Der som de Herrer vidste, hvorledes vore Meningsfæller staa anskrevne i den Kjøbenhavnske Understøttelsesforening, og hvor vanstelig det er for vore Meningsfæller at faa Understøttelse fra denne Understøttelsesforening, saa vilde de sige, at der er Grund for Socialdemokraterne til at være sig, de maa absolut stemme mod den Slags Love som denne. Det er kommet saa vidt i Understøttelsesforeningen, at den vedtager Paragraffer, der ligefrem sige, at de, der ere komne tilbage i Kampen for deres økonomiske Tilværelse, ingen Understøttelse faa af Understøttelsesforeningen. Det er drøjt at tænke sig, at en Understøttelsesforening, som modtager Gaver fra alle Sider, kan vedtage slige Paragraffer, det er mig usforstaaeligt og ubegribeligt. De ville maaste sige, som